

[Arbejds- og Socialministeren.]

af Formuetillægget være let at arbejde med, idet Indtægtsberegningen simpelt hen kommer til at foregaa paa den Maade, at man forhøjer den faktiske Formueindtægt med $\frac{2}{3}$, hvilket klart betyder en væsentlig Forenkling i Forhold til de nuværende komplicerede Regler.

Ved den ændrede Formulering af Reglerne om Formuetillæg i Forbindelse med Ændringen af de grundlæggende Fradragsregler undgaar man den tidligere omtalte Urimelighed med en faldende Totalindtægt, det vil sige Formueindtægt + Aldersrente. Medens Fradraget i Aldersrenten, naar man er ude over det fradragsfri Beløb, efter den nuværende Ordning finder Sted med fra 146 til 300 pCt. af Formueindtægten alt efter Formuens Størrelse, bliver der efter Forslaget aldrig Tale om Fradrag med over 100 pCt. Dette bevirker naturligvis for det første en mere betydelig Stigning i Aldersrenten for Formueejere, hvis Formue er af en saadan Størrelse, at det nuværende Formuetillæg i Forbindelse med Formueindtægten overstiger det fradragsfri Beløb.

Hvad angaar Størrelsen af den Formue, man kan oppebære efter de foreslaaede Regler, kan bemærkes, at medens man for Tiden uden Fradrag i Renten kan have en Formue, der udgør fra 3 859 Kr. for enlige Kvinder paa Landet til 9 114 Kr. for Ægtepar i Hovedstaden, hvor begge Ægtefæller er Rentenydere, bliver de tilsvarende Tal efter Forslaget henholdsvis 8 562 Kr. og 18 977 Kr. Den største Formue, en Person kan have, uden at Renten bortfalder, udgør nu 12 629 Kr. for enlige Kvinder paa Landet og 27 086 Kr. for Ægtepar i Hovedstaden, men disse Beløb forhøjes efter Forslaget til ikke mindre end henholdsvis ca. 35 000 Kr. og ca. 79 000 Kr.

Der er maaske nok nogen, der vil mene, at de anførte Formuebeløb lyder noget voldsomt, for saa vidt angaar Ægtepar i Hovedstaden, men hertil er at sige, at det ud fra de givne Grundbeløb ikke er muligt at naa til lavere Formuebeløb ved Tolvteldsgrænsen, saafremt man vil fastholde den af Udvalget foreslaaede Regel om, at en Person aldrig ved at opspare et større Beløb maa faa en samlet Indtægt af Formue og Aldersrente, der ligger lavere, end saafremt han havde opsparet et mindre Beløb. Endvidere er der Grund til at paapege, at de angivne Formuebeløb vil blive lavere, saafremt Formuen afkaster et større Udbytte end $3\frac{1}{2}$ pCt. p. a., som der her er regnet med. Endelig kan man nævne, at der formentlig vil være yderst faa Personer, der

vil kunne faa Aldersrente med Formuer af den ovenfor nævnte Størrelse, idet der dels kun er faa, som har saa stor Formue, og dels vil Personer med saadanne Formuer have nogen Indtægt ved Siden af Formuen og som Følge heraf være afskaaret fra at opnaa Aldersrente.

Som man vil se af Forslagets § 41, Stk. 3, Nr. 2, er Formuetillægget fastsat til $\frac{2}{3}$ af den samlede Formueindtægt for fast Ejendom eller anden Formue, og denne nye Regel opfylder som nævnt den opstillede Fordring om, at den Omstændighed, at en Person opsparer en større Formue, ikke for Fremtiden skal kunne medføre, at den samlede Indtægt, han opnaar af sin Formue med Tillæg af Aldersrenten, bliver mindre, end saafremt han havde opsparet et mindre Beløb.

Denne Afløsning af de nuværende progressive Tillægsprocenter med et ensartet Tillæg paa $\frac{2}{3}$ af den faktiske Formueindtægt faar imidlertid efter Forslaget ogsaa Gyldighed for alle formuebesiddende Aldersrentenydere, selv om Formuen er erhvervet paa anden Maade end gennem Formueejers egen Opsparing, f. Eks. ved Arv eller som Gave. Denne Sidestilling af Formue erhvervet ved Arv eller Gave med Formue erhvervet gennem Opsparing harmonerer jo ikke helt med de indledningsvis fremsatte Betragtninger, hvorefter den nye Regel er fastsat ud fra et Ønske om at fremme Rentenyderens Egenbestræbelser for at skaffe sig en supplerende Indtægt i Alderdommen, og dette Argument kan naturligvis ikke motivere nogen særlige Forbedringer for de ved Arv eller som Gave modtagne Formuebeløb.

Der findes imidlertid en Række særlige Forhold, der bevirker, at man maa være betænkelig ved Indførelse af en Særstilling for de omhandlede særlige Formuer. Det vil saaledes næppe kunne anses for rimeligt, om en Rentenyder, der har arvet sin Ægtefælle, blot paa Grund af dennes Dødsfald skal underkastes strengere Fradragsregler, end saafremt begge Ægtefæller havde levet. Man kan ogsaa tænke sig det Tilfælde, at Forældrene har efterladt et svageligt Barn en Livrente for at betrygge dets Eksistens, og mange arvede Formuer vil sikkert ved nærmere Undersøgelse vise sig delvis at have en saadan Tilblivelseshistorie, at man næppe vil finde nogen særlig Anledning til at gennemføre en strengere Behandling end ifølge de for andre Formuer foreslaaede Regler. Endelig er jo de fleste arvede Formuebeløb af ret beskeden Størrelse, og hertil kan føjes, at det rent administrativt ikke vil være mu-